

„wasto eksib, siis on teil warsti üks paik wal-
„mis, kus se, kes on eksinud, omma ekfi-
„tusse cest woib wähhhe waewa nähha, ühheks
„mällestusfeks, et ta eddespidi teab eunast
„eksitusse cest hoida.“ — Keik rahwas olli
sega rahhul, ja nemmad läksid ühhel meel
wäljale.

Kui nemmad läksid minnema, siis hakkas
sid ennamieste noor rahwas eel ja läbbistikko
jooksma, kui sea porsad. Agga Josef hü-
dis neid taggasi ja ütles: „ei mitte nenda,
mo armad söbbrad: Keik asjad peawad wisis
párrast aetama mailmas: ja keigeennamieste
üks sesuggune suur asfi, mis meie nüüd läh-
heme ettewõtma, üks asfi, kellest need kes
nüüd alles norokessed on, siis kui nende pea-
halliks lähháb, peawad jutustama omma
laste lastele! — Keiges mailmas, kus wäl-
ja minnakse üht asja soritama, mis ühhele
kogges

kogodussele heaks peab tulles; seal astu-
wad kohtomehhed eel: siis tulleswad wan-
nad tallomehhed, ja noor rahwas jääb wiims-
feks.“ — Nenda siis süngi se küllarahwas
Josepi nou järrele omma wäljaminnemist
allutas. Külla Wöörmünder läks eel,
temma järrel käisid need kaks kohtomeh-
hed, siis perremehhed, wimaks noor rah-
was. — Se põllo wäljawallitseminne ei teis-
nud neile suurt tülki egga waewa: sest küllal
ollid igga wälja al puusta maad. Sepárrast
läksid nemmad esite kessa: wäljale, ja moõts-
sid seal üht tülki maad, mis rufki alla pidid
sama, ja pannid märkid kust sadik waeste põllo-
raia pidid jooksma. Nendasamwoti teegid
nemmad ka rufki wälja al, ja oddra wälja al.
Nende meel teqai, algmisses keik need waes-
te põllud ühtefokko jätta, agga párrast arwa-
sid nemmad, et sest eddespidi tülki woiks
tulla, lojaste párrast: sest nemmad siis sel-
wisil